

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத ராமாநுஜாய நம: ஸ்ரீமத்வரவரமுநயே நம:

கூடிக்கொடுத்த கூடர்க்கொடி யருளிச்செய்த திருப்பாவையின் ஸாரப் பொருள்
களை மார்கழித்திங்களில் பத்தெட்டு நாட்களிலும் நாலைந்து நாட்களிலும்
கேட்க விரும்புவார் பலருளர்; அன்னவர்களையும் மகிழ்விக்க
விரும்பும் உபந்யாசகர்களுக்கு உதவும்

கோதைதமிழ்ச்சுவையமுதம்

ஸ்ரீகாஞ்சி. பிரதிவாதிபயங்கரம். மஹாமஹிமோபாத்யாய
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி பணித்தது.

முன்னுரை

*பாதகங்கள் தீர்க்கும் பரமனடி காட்டும் வேதமனைத்துக்கும் வித்தாகுங்
கோதை தமிழாகிய திருப்பாவையில் பாசுரந்தோறும் வாக்கியந்தோறும் எழுத்துத்
தோறும் விசேஷார்த்த வமுதங்கள் பொதிந்து கிடக்கின்றன; இவற்றை அடியேன்
தென்மொழியிலெழுதிய நான்கு உரைகளிலும் வடமொழியிலெழுதிய விரிவுரை
யொன்றிலும் தெலுங்கு பாஷையிலெழுதிய தெளிவுரையொன்றிலும் ஸம்ஸ்கிருத
மாகவும் விஸ்த்ருதமாகவும் விளக்கியிருக்கின்றேனெனினும் ஈண்டு விசேஷித்துச்
சில அர்த்த ரத்னங்களை யளிக்கின்றேன். திருப்பாவைக்கு உயிர்நிலை ஆசாரியன்
பெருமைகளை விவரிப்பதேயாகும். ஆண்டாள் நாச்சியார் திருமொழியில் “கொல்லை
யரக்கியை மூக்கரிந்திட்ட குமாணர் சொல்லும் பொய்யானால், நானும் பிறந்தமை
பொய்யன்றே” என்றும், “விட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை வல்லபரிசு வருவிப்பரேல்
அதுகாண்டுமே” என்றுமருளிச்செய்யும்முகத்தினால் — பகவத்ஸம்பந்தம் தனக்குப்
பயன்படாதொழிந்தாலும் ஆசார்ய ஸம்பந்தம் பழுதுபடாதென்பதை விளங்க
வைத்தவளாகையாலே இத்திருப்பாவையில் பாசுரந்தோறும் ஆசார்யப்ரபாவத்
தையே உள்ளுறை பொருளாக அமைத்துப்பாடியுள்ளாள். இப்பிரபந்தத்திற்கு
விஷயம் மார்கழி நீராட்டமென்பது. முதற்பாட்டு. மூன்றும்பாட்டு, நான்காம்பாட்டு,
இருபதாம்பாட்டு இருபத்தாரும்பாட்டுக்களில் நீராட்டத்தின் ப்ரஸ்தாவமிருந்தாலும்,
நீராடுவதற்குரிய இடத்திற்கு [அதாவது தடாகத்திற்கோ நதிக்கோ] இவ்வாய்ச்சி
கள் சென்றதாக இல்லை. எல்லாருமாகக் கண்ணபிரான் ஸன்னிதியிலே சென்று
சேர்ந்து *எற்றைக்கும் ஏழேழ்பிறவிக்கும் உன்றன்னேடுற்றோமேயாவோம் உனக்கே
நாமாட்செய்வோம்* என்று சொல்லி முடித்தார்கள். இதனால், பகவத் ஸன்னி
தானத்தில் சென்று சேர்வதையே இவர்கள் நீராட்டமாக மறைத்துச் சொன்னார்
களென்பது அறுதியிடலாயிற்று. இனி, வெறும் நீராட்டமென்றே மார்கழி நீராட்ட
மென்கையாலே ஆசார்ய ஸன்னிதியில் சென்று சேர்வதை அந்தரங்கப்பொருளாக
அமைத்திருப்பது அறியக்கிடக்கின்றது.

எங்ஙனே யென்னில், மார்கழி யென்னுஞ்சொல் மார்க்கசீர்ஷ மென்கிற
வடசொல்லின் விகாரமாய் அமைந்தது. மிருகசீருஷ நக்ஷத்திரத்தோடு கூடிய
பௌர்ணமாளியுள்ள மாதம் மார்க்கசீர்ஷமாஸமென்றபடி. மாதப்பெயர்கள் ஸௌர
மாநரீதியிலும் சாந்த்ரமாநரீதியிலும் வழங்கப்படுகின்றன மேஷம் விருஷபம் மிதுனம்
இத்யாதிவ்யபதேசங்கள் ஸௌரமாநரீதி. சைத்ரம், வைசாகம் ஜ்யேஷ்டம் இத்யாதி

வ்யபதேசங்கள் சாந்த்ரமாநீதி. சித்திரை வைகாசி இத்யாதிகளான தமிழ் வழக் குக்களும் சாந்த்ரமாநீதியையே அநுஸரித்தவை சித்திரா நக்ஷத்ரமும் பெளர்ண மானியும் ஒன்று கூடினால் சைத்ரம். விசாகாநக்ஷத்ரமும் பெளர்ணமானியும் ஒன்று கூடினால் வைசாகம். மேல் ஒவ்வொன்றையும் இப்படியே பார்த்துக் கொள்வது. இவ் வகையில் மிருகசீர்ஷ நக்ஷத்திரமும் பெளர்ணமானியும் ஒன்று கூடினால் மார்க்க சீர்ஷமெனப்படுகிறது. நக்ஷத்ரங்களில் நாழிகையேறுதல் குறைதல்களுக்குத் தகுதி யாக முன் நக்ஷத்திரமோ பின்நக்ஷத்திரமோ பெளர்ணமாமியோடு கூடுதலுமுண்டு. அது நிற்க. மார்க்கசீர்ஷமென்னும் வடசொல்லே தமிழில் மார்கழியெனத் திரிந்தது.

ஆக இவ்வளவாலும் மார்க்கசீர்ஷமென்ற வடசொல்லின் பொருளிலேயே மார்கழியென்ற தமிழ்ச் சொல் உண்டாயிற்றென்று நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. மார்க்கசீர்ஷமென்கிற இச்சொல்லுக்கு இப்பொருள் தவிர மற்றொரு பொருளும் ஸம்பாவிதமே. அதாவது, மார்க்க — சீர்ஷ என்று இரண்டு சொல்வடிவங்களாகக் கொண்டு 'மார்க்கங்களில் தலையானது' என்று கொள்வது. சீர்ஷமென்னும் வட சொல்லுக்குத் தலையென்று பொருள். மார்க்கமென்றது உபாயமென்றபடி. உபாயங் களில் தலையானது மார்க்கசீர்ஷமென்றதாயிற்று. கர்மஜ்ஞானபக்தி ப்ரபத்தி களுக்கும் மேலே ஆசார்யாபிமானமென்பது தலைசிறந்த உபாயமாயிருக்கும். அது தான் மார்க்கசீர்ஷமென்கிறது மார்கழியென்பதுமதுவே.

ஒரே சொல்வடிவமான மார்க்கசீர்ஷபதத்தை இரண்டு சொல்வடிவங் களாகக் கொண்டு இங்ஙனே பொருள் கொள்ளுகை சாந்த்ரஸம்மதமாகுமோ வென்று சிலர் கேட்கக்கூடும். வாஸுதேவசப்தத்தை இதற்கு நிதர்சனமாகக் கொள் வது. இச்சொல்லுக்கு தத்திதவ்ருத்தியாலே வஸுதேவ பத்திரனென்னும் பொருள் யாவருமறிந்தது. 'வஸுதேவஸ்ய அபத்யம் புமான்-வாஸுதேவ:' என்றே வ்யுத்பத்தி யென்று நினைத்திருக்கிறோம். ஆனால் ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் பட்டர் வாஸு:, தேவ: என்கிற இரண்டு பதங்களுக்கு ஸமாஸமாகவுங் கொண்டு பாஷ்யமிட்டிருப் பதைக்காணலாம்; அதுபோல இங்கும் மார்க்க-சீர்ஷ என்று இரண்டு பதங்களுக்கு ஸமாஸமாகக் கொள்வதிலும் குறையொன்றுமில்லை. இப்பொருளுக்குச் சேரவே ஆண்டாள் இத்திவ்வியப்பிரபந்தத்தில் பாசுரங்களை அமைத்திருக்கின்றனென்பதை இனி முதலிக்கிறோம். இது ஸம்சேஷபமாகத் தெரிவிப்பதாதலால் பாட்டுத்தோறும் சிற்சில சொற்களையோ சொற்றொடர்களையோ கொண்டு கூறுவோம். ... *

முன்னுரை முற்றிற்று.

1. கதிர் மதியம் போல் முகத்தான். கதிரவன் போலவும் சந்திரன் போலவும் விளங்குகின்ற ஸ்ரீஸூக்திகளையுடையவர். ஸ்ரீபாஷ்யம் கீதாபாஷ்யம் வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் முதலான க்ரந்தங்களை ப்ரவசனம் செய்யும்போது ஆசாரியர் ஸூர் யனைப்போல் ஜ்வலிப்பர். திருமந்தார்த்தம் ஸ்ரீவசநபூஷணம் ஆசார்யஹ்ருதயம் பகவத்விஷயம் முதலான க்ரந்தங்களை ப்ரவசனம் செய்யும்போது ஸௌம்யமுகராய் *ஆஹலாதசீதநேத்ராம்புவா யிருப்பரென்கை. *நாராயணனே நமக்கே பறைதரு வான்* என்றவிடத்து *ஸாக்ஷாந்நாராயணே தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீப் தநூம், மக்நாந் உத்தரதே லோகாந்* என்றது அநுஸந்தேயம்.

2. பாற்கடனுள் பையத் துயின்ற பரமன்—*உனது பாலேபோல் சீரில் பழுத்தொழிந்தேன்* (பெரிய திருவந்தாதி) என்கிறபடியே பால் என்று எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களைச் சொல்லுகிறது. அவை அளவு கடந்திருக்கையாலே கடலாகச் சொல்லிற்று. பகவத்துண ஸாகரத்தில் பரமானந்தாநுபவம் செய்துகொண்டிருக்கும் பரமன்—ஆசார்யன். அவனுடைய அடிபாடுகையாவது ஸாக்ஷாத் அவருடைய திருவடிகளையே பாடுகையும், திருவடிஸ்தானத்திலுள்ள அந்தரங்க சிஷ்யர்களைப் பாடுகையுமாம். நம்மாழ்வார்க்குத் திருவடி இராமானுசன்; இராமானுசனுக்குத் திருவடி முதலியாண்டான்—என்று அந்தரங்கசிஷ்ய பரம்பரையைச் சொல்லிப் பேருவதுண்டே.

3. ஓங்கி உலகளந்த உத்தமன். எம்பெருமான் தன்னுடைய பெருமையை மறைத்துக் கொண்டு சிறியவடிவை யேற்றுக்கொண்டு ஓர் அஸுரனிடத்திலே வந்து மூவடிநிலம் இரந்ததுபோல ஆசாரியனும் தன்னுடைய பெருமையை யெல்லாம் இல்லைசெய்துகொண்டு மநுஷ்யஸஜாதீயனாகி அன்னபாநாதிகளையே தாரகமாகக் கொண்டவன்போலக் காட்டிச் சிறுகப்பிறந்து ஆஸுரப்ரக்ருதிகளான ஸம்ஸாரிகளிடத்தேவந்து 'ரஹஸ்யத்ரயம் கேளுங்கள், ஷட்கத்ரயம் (கீதை) கேளுங்கள், தத்வத்ரயம் கேளுங்கள், தத்வஹித புருஷார்த்தங்கள் கேளுங்கள்—என்றிப்படி மூன்றைப்பற்றியே இரப்பாளனாயிருப்பன். எம்பெருமான் கொள்பவன், ஆசார்யன் கொடுப்பவன்—என்பது வாசி. இன்னமும், உலகளந்தபெருமான் ஸ்ரீபாததீர்த்தமளித்து உய்வித்ததுபோல ஆசார்யனும் ஸ்ரீபாததீர்த்தர்ப்ரஸாதித்துசிஷ்யோஜ்ஜீவனம் செய்தருள்வன். ச்ருங்காரரஸ ப்ரதானமான காவ்யநாடகங்களையும் ஸாமான்ய சாஸ்த்ரங்களையும் போதிப்பவர் மத்யமகுரு; *புலையறமாகி நின்ற புத்தொடு சமணமெல்லாம் கலையறக் கற்றமாந்தர் காண்பரோ கேட்பரோதான்* என்று திருமாலையில் இழித்துரைக்கப்பட்ட ஐநபௌத்தாதி மதநூல்களைப் போதிப்பவர் அதமகுரு. அத்யாத்மஸம்ப்ரதாய சாஸ்த்ரங்களைப் போதிப்பவர் உத்தமகுரு. அநுவ்ருத்தி நிர்ப்பந்தங்கள் காரணமாக வருந்தி யுபதேசிக்குமவர் மத்யமகுரு. எவ்வளவு அநுவர்த்தித்தாலும் ஒன்றும் உபதேசியாதவர் அதமகுரு. சிஷ்யர்களின் துர்க்கதிகண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் *பயனன்னுகிலும் பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொள்வான்* என்றுப்போலே தம்முடைய பரமக்ருபையடியாகவே ஸாத்விக மஹார்த்தங்களை யுபதேசிப்பவர் உத்தம குரு. ஞானமின்றி அனுட்டானம்மட்டுமுடையவர் மத்யமகுரு ஞானமனுட்டான மிரண்டுமின்றி எதையோ சொல்லிப் போதுபோக்குமவர் அதமகுரு. ஞானமனுட்டானமிவை நன்றாகவே யுடையரானவர் உத்தமகுரு. *உத்தமனென்கிற மூலத்திற்கு இங்ஙனே பலவகையாகக் கண்டுகொள்க.

4. ஆழிமழைக்கண்ணு ஒன்றும்நீ கைகரவேல். மார்கழி நீராட்ட நோன்பு நோற்கப்புகுந்த ஆய்ச்சிகள் மழைத்தெய்வத்தை நோக்கி மழைபெய்யக் கட்டளையிடுவதாக அமைக்கப்பட்டது இப்பாசரம், ஒரு தடாகத்திலே சென்று நீராடுகை இதில்கிடையாதென்றும், ஆசாரியன் பக்கலிலே சென்று அர்த்தவிசேஷங்களைக்கேட்டு சுத்தி பெறுவதே இங்கு நீராட்டமென்றும் தெரிவித்தான பிறகு இப்பாட்டில் வர்ஷிக்கும்படி பிரார்த்திக்கப்படுகிற மழைக்கண்ணன் ஆசாரியனாகவே யிருக்க

வேண்டும். ஆசார்யனே மேகமென்னத் தகுதியுடையான். (1) மேகம் உப்புக்கடலிலுள்ள ஷாரமான ஜலத்தையும் தான் முகந்து மிக மதுரமாக்கிப் பெய்வதுபோல ஆசாரியர் நால்வேதக்கடலிலுள்ளனவாய் மந்தமதிகளுக்கு அபோக்யங்களான அர்த்தங்களைத் தங்களுடைய திருநூலிற் கொண்டு பரமபோக்யமாக்கி உபகரிப்பர். (2) மேகமானது *உயிரளிப்பான் மாகங்களெல்லாந்திரிந்து நன்னீர்கள் சுமந்து* (திருவிருத்தம் 32) என்கிறபடியே லோகரக்ஷணர்த்தமாகப் பெய்யவேண்டுமிடங்களிற்சென்று பெய்வதுபோல, *எண்டிசையும் பேர்த்தகர நான்குடையான் பேரோதிப் பேதைகாள். தீர்த்தகரராமின் திரிந்து* என்கிற பூதத்தாழ்வாருடைய நியமனப்படியே திவ்யதேசங்களெங்கு மெழுந்தருளி ஆத்மோஜ்ஜீவனர்த்தமாக அர்த்தவிசேஷங்களைப் பொழிவர் ஆசாரியர். (3) மேகம் மழைபெய்து பள்ளமான விடங்களையும் நிரப்புவதுபோல ஆசார்யரும் ஸதுபதேசவ்ருஷ்டிகளைச் செய்து நீசர்களுக்கும் உத்துங்கர்களாக்குவர். (4) மேகமானது ப்ராப்த ஸமயங்களில் பெய்யாவிடில் உலகில் பலபீடைகள் மலியும். ஆசாரியர் ப்ராப்தஸமயங்களில் ஸதுபதேசங்களைச் செய்தருளாவிடில் தேஹாத்மப்ரமம், ஸ்வாதந்த்ரியப்ரமம், அந்யசேஷத்வப்ரமம் முதலான பீடைகள் மலியும். (5) மேகம் எவ்வளவு பெய்தாலும் த்ருப்தியடையாமலும் கைம்மாறு கருதாமலுமிருப்பதுபோலவே ஆசார்யருமிருப்பர். இப்படியுள்ளும் மற்றும் பலபடிகளாலும் மேகமென்னத்தகுந்த ஆசார்யரை விளித்து ஸதுபதேசங்களை வர்ஷிக்கும்படி கோரினவாறு. ஆழிமழைக்கண்ணை விளித்து 'நீ ஒன்றும் கைகரவேல்' என்றவிதனில் ஒரு விசேஷார்த்தமுண்டு *ஒராண்வழியாயுபதேசித்தார் முன்னோர்* என்கிற உபதேசரத்தினமாலையின்படியே ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் ஆளவந்தார் திருக்கோட்டியூர் நம்பிபோல்வார். தங்களுடைய ஔதார்யத்தை மறைத்துப் போந்தார்கள்; அப்படி மறைத்திடாமல் *ஏராரெதிராசரின்னருளால் பாருலகிலாசையுடையோர்க் கெல்லாமாரியர்காள்! கூறுமென்று கட்டளையிட்டதற்கேற்ப நீர் உமது ஔதார்யத்தைக் காட்டவேணுமென்கை. ஒன்றும் என்கிற சொல்லை ஆழ்ந்து நோக்குமிடத்து, ஆசாரியர் அஸ்மதாதிகளான ஸம்ஸாரிகளுக்கு மட்டுமன்றிக்கே ஸர்வேச்வரனுக்கும் கைகொடுப்பவரென்கிற பொருளும் தோன்றும். குத்ருஷ்டிகள் மாயக்கோலாஹலங்கள் பண்ணும்போது அவற்றைப் பரிஹரிக்கவல்லார் ஆருமில்லையாக, எம்பெருமான் அதப்பாதாளத்திலே விழுந்திட, அப்படிப்பட்டவனைக் கைதூக்கிப் பிடித்தெடுப்பவரன்றோஆசாரியர் [குத்ருஷ்டி குஹநாமுகே நிபதத: பரப்ரஹ்மண: கரக்ரஹவிசக்ஷண: இத்யாதி.]

5. ஆயர்சுலத்தினில் தோன்றும் அணிவிளக்கு. என்றும்அணையாத விளக்காகிய ஸுரீரயனே அணிவிளக்கு எனப்படுகிறான். நமது ஸம்பிரதாயத்தில் பராங்குச பரகாலயதிவரர்கள் தலைமைபெற்ற ஸுரீரயர்கள். பராங்குசரென்கிற நம்மாழ்வார் *தஸ்மை நமோ வகுளபூஷணபாஸ்கராய* என்கிறபடியே வகுளபூஷண பாஸ்காரென்று ப்ரஸித்தி பெற்றவர். பரகாலரென்கிற திருமங்கையாழ்வாரும் *கலயாமி கலித்வம்ஸம் கவிம் லோகதிவாகரப்* என்கிறபடியே கவிலோக திவாகரராகப் ப்ரஸித்திபெற்றவர். யதிவரரென்கிற எம்பெருமானாரும் *ஸ்ரீமாநாவிரபூத் பூமௌ ராமாநுஜதிவாகர: என்கிறபடியே ஸுரீரயராகவே ப்ரஸித்தி பெற்றவர், இந்த ஸுரீரயர்கள் ஆயர்சுலத்தினில் தோன்றினவர்கள். (அதாவது)—ஜ்ஞாநஸ்நர்களைய ஆசாரகுந்யர்களாய் பசுப்ராயர்களான நாய்பிறந்த குலங்களிலேயே

பிறந்து ஞானவொளி விளக்கம் பெற்றார்களாதலின் ஆயர் குலத்தினில் தோன்று மணி விளக்காயினரிவர்கள்.

6. புள்ளும் சிலம்பினகான். ஆசாரியன் திருமாளிகைவாசலிலே பல சிஷ்யர்கள் வந்து படுகாடு கிடக்கும்படியைக் கூறுவது இது. "சேர்ப்பாரைப் பகழிகளாக்கி ஜ்ஞாந கர்மங்களைச் சிறகென்று குருஸப்ரஹ்மசாரி புத்ரசிஷ்யஸ்தானே பேசும்" என்பது ஆசார்யஹ்ருதயமாதலால் புள்ளென்று சிஷ்யர்களுையுங்கொள்ளக் குறையிலே. பொழுது விடிந்தமைக்கு அடையாளஞ் சொல்லுகையில் முதன் முதலாகப் பகழியடையாளம் சொன்னது ஒரு வேதாந்த கதையை நினைப்பூட்டுதற்கு: சாரீரக மீமாம்ஸையில் (1—3—33) ஸூத்ரத்தின் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் உபநிஷத் ப்ரஸித்தமான ஜாநச்ருதியின் இதிறாஸமொன்று விவரிக்கப்படுகிறது. ஜாநச்ருதியென்கிற மஹா ப்ரபு சிறந்த தார்மிகாக்ரேஸரராக இருந்தும் ப்ரஹ்மஜ்ஞானஸம்பத்து இல்லாத வராயிருந்தார். அவர்க்கு ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானையை உண்டுபண்ணுவதற்காக இரண்டு மஹாத்மாக்கள் ஹம்ஸபகழிகளாக வடிவெடுத்து இவரருகே பறந்து சென்று பரஸ் பரம் பேசிக்கொள்ளுகையில் இவரிடத்தில் ப்ரஹ்மஜ்ஞான மில்லாமையாகிற இழிவையும் ரைக்வரென்பவரிடத்தில் அச்செல்வம் மிக்கிருக்கையாகிற உயர்வையும் தெரிவித்துக்கொண்டே சென்றதாகவும், அதுகேட்டு ஜாநச்ருதிக்கு ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தில் ருசிவிளைந்து ரைக்வரை நாடிச்சென்று விசேஷமாக குருதகழினைக்ளை ஸுமர்ப்பித்து அவரிடத்தில் ப்ரஹ்மஜ்ஞானம் பெறலாபிற்றென்பது ஒளபநிஷதமான இதிறாஸம். அஃது இங்கு நினைப்பூட்டப்படுகிறது. ஆசார்ய சிஷ்ய ப்ரகரணத்திற்கு இது மிகப் பொருந்தியதே.

7. கலந்துபேசின பேச்சரவம் கேட்டிலையோ? நம் பூர்வாசாரியர்களின் திவ்ய ஸூக்திப் பெருமை இதில் பேசப்படுகிறது. வெறும் வடமொழியிலும் வெறுந் தென்மொழியிலுமுள்ள நூல்கள் போலன்றிக்கே உபயபாஷைகளையும் கலந்து மணிப்ரவாள நூல்களாக அருளிச்செய்த அதிசயம்; உபயபாஷைகளைக் கலந்து பேசினதுமட்டு மன்றிக்கேச்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராண பஞ்சராத்ர திவ்ய ப்ரபந்த பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளாகிற எல்லாவற்றையும் கலந்துகொண்டு பேசியிருப்பது மிக்க அதிசயம். "குருசிஷ்ய க்ரந்தவிரோதங்களை" என்று தொடங்கும் ஆசார்ய ஹ்ருதய சூர்ணையின்படி பரஸ்பர விருத்தமாகப் பேசினவர்களைப்போலன்றிக்கே "பேசிற்றே பேசும் ஏககண்டர்" என்னும்படி ஒருவரை யொருவர் தழுவிக்கொண்டு பேசுகை மிகுந்த அதிசயம். "மச்சித்தா மத்கதப்ராண: போநயந்த: பாஸ்பரம்" என்கிற கீதையின் படியே பரஸ்பரம் கூடிப்பேசு மழது தனிப்பட்டது. இவ்: என்னும் வட சொல்லே அரவமென்றாகி யிருக்கிறது. இதற்கு த்வநியென்று பொருள். பேசின பேச்சு கேட்டிலையோ? என்னுமல் பேச்சரவம் கேட்டிலையோ? என்றதனால் மஹான் களின் ஸ்ரீஸூக்திகளில் பேச்சில் கிடைக்கிற பொருளோடே நில்லாமல் த்வனிப் பொருளெனப்படுகிற உள்ளுறை பொருளும் குறிக்கொள்ளத் தக்கதென்று உணர்த்தப்படுகிறது. "திருப்பாவையில் ஸ்வாபதேசார்த்தம் கேளாபல் வெறும் சப் தார்த்தம் மட்டுமா கேட்பது?" என்று ஆண்டாள் தானே கூறிவைத்ததாகக் கொள். "கேட்டிலையோ?" என்றதை ஊன்றி நோக்குக.

8. கோதுகலமுடைய பாவாய்!. குதூஹலமுடைய பாவையே! என்றபடி. இதற்கு இரண்டுவகையான பொருள். தன்னுடைய குதூகலத்தை எம்பெருமானிடத்து உடையவளே! என்றும், எம்பெருமானுடைய குதூகலத்தைத் தன்னிடத்திலுடைய வளே! என்றும். இவ்விருவகைப் பொருளையும் ஸஹிக்குஞ் சொல்தொடர் இது. கீதையில் 'ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தமஹம் ஸச மம ப்ரிய:என்று பகவான் தானே சொல்லுகிறான். தன்னுடைய குதூஹலம் ஞானியினிடத்து உள்ளதாகவும், ஞானியினுடைய குதூகலம் தன்னிடத்து உள்ளதாகவும் இதில் சொல்லிற்று நம் மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில் (5-1-7) 'மெய்ம்மாலாயொழிந்தேன் எப்பிரானு மென்மேலானே' என்கிற பாசுரத்தினால் இதனையே யருளிச்செய்தார். 'எம்பெரு மானிடத்தில் நாம் ப்ரீதிவைப்பது சிறந்ததா? அவன் நம்மிடத்தில் ப்ரீதிவைப்பது சிறந்ததா? என்று ஒருவர் கேட்க, அதற்கு மற்றொருவர் சொன்னார் 'இங்ஙனே கேள்வி கேட்பதில் பயனில்லை; எம்பெருமானிடத்தில் நாம் வைக்கிற ப்ரீதி அதிகமா? அவன் நம்மிடத்தில் வைக்கிற ப்ரீதி அதிகமா? என்று கேள்வி கேட்கவேணும்' என்றார். இக்கேள்விக்கு யாரால் விடையிறுக்க முடியும்? அவனிடத்தில் நாம் வைக்கிற ப்ரீதியின் அளவை நாம் தெரிந்து கொள்ளமுடியுமேயல்லது அவன் நம் மிடத்தில் வைக்கும் ப்ரீதியின் அளவை நாம் எங்ஙனே தெரிந்து கொள்ளமுடியும்? என்று சிலர் நினைப்பர். அவனுடைய ப்ரீதியை யநுபவிக்கிற மஹான்கள் பேசும் பாசுரத்தினால் எளிதாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம். நம்மாழ்வார் 'வாரிக்கொண்டு உன்னை விழுங்குவன் காணிலென்று ஆர்வுற்ற என்னை யொழிய என்னில் முன்னம் பாரித்துத் தானென்னை முற்றப்படுகினான்' என்றன்றோ பேசியுள்ளார். ஞானிகள் பக்கலிலே எம்பெருமான் கொள்ளும் குதூஹலமே அதிகமென்று இதனால் நன்கு தெரிந்து கொள்ளுகிறோம். ஆகவே 'கோதுகலமுடைய பாவாய்!' என்றது பக வானுடைய குதூஹலத்தைத் தன்னிடத்திலே அதிகமாகவுடைய உத்தமாதிகாரி யான மஹாசார்யரைச் சொல்லிற்றுகிறது.

9. உன்மகன்தான் ஊமையோ அன்றிச் செவிடோ?. ஆசார்யருடைய அப்ரமேய ப்ரபாவங்களைத் தெரிவிப்பது இது "ப்ரீவாதேஷு யே முகா பதிராச்ச பரோக்திஷு, பரரந்த்ரேஷு ஜாதயந்தா: தைர் ஜிதம் புவநதரயம்" என்பது நீதிசாஸ்த்ரவசனம். பிறரைப்பற்றி நிந்தனைகள் செய்வதில் ஊமைகளாகவும், பிறர் நம்மைப்பற்றிக் குறையாகச் சொல்லும் வார்த்தைகளில் காதுகொடாத செவிடர்களாகவும், பிறருடைய குற்றங்குறைகள் காண்பதில் கண்செலுத்தாத குருடர்களாகவுமிருப் பவர்கள் முவுலகையும் வென்றவர்களாவர் என்பது மேலே குறித்த ச்லோகத்தின் கருத்து. பாசுரத்தில் ஊமையோ செவிடோ என்றதோடு குருடோ என்பதும் கூட்டிக் கொள்ளத்தக்கது. ஆக, பரதூஷணைகள் செய்யாமையும், பிறர் செய்யும் நிந்தைகளில் செவிகொடாமையும், பிறருடைய குற்றங்குறைகள் காணாமையுமாகிற பெருமைகள் பொலிந்தவர் ஆசார்யபீடத்தில் அமரத் தகுந்தவர் என்றதாயிற்று.

10. நோற்றுச் சுவர்க்கம் புருகின்ற அம்மனாய் நோன்பு நோற்று முடித்து ஆனந் தாநுபவம் செய்யாநின்றவளே! என்பது இதன் பொருள். கோபிகள் நோன்புநோற்க முயலகின்றார்களேயொழியஇன்னும் அதுதொடங்கவேயில்லை. அப்படியிருக்க, நோன்பு நோற்றுத் தலைக்கட்டிக் களிக்கின்றவளே! என்று சொல்லுவதன் கருத்தை நோக்கிக்

காணவேணும். கேண்மின். அதிகாரிகள் ஸாத்யோபாய நிஷ்டர்களென்றும் வித்தஸாதநநிஷ்டர்களென்றும் இருவகைப் படுவார்கள். கீதையில் சரமச்லோகத் திற்குக் கீழே சொல்லப்பட்ட உபாயங்களிலே ஊன்றியிருக்குமவர்கள் ஸாத்யோபாய நிஷ்டர்கள். அந்த உபாயாந்தரங்களில் துவளாதேவித்தோபாயமான எம் பெருமானையே சிக்கனக் கைப்பற்றி *நிப்பயோ நிப்பயோஸ்மி* என்றிருக்குமவர்கள் வித்தஸாதந நிஷ்டர்கள். இத்தகைய அதிகாரிகள் இனிச் செய்ய வேண்டியது யாது மில்லை. ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் "சாஸ்திரிகள் தெப்பக்கையரைப்போலே இரண்டையுமிடுக்கிப் பிறவிக்கடலை நீந்த. ஸாரஜ்ஞர் விட்டத்திலிருப்பாரைப்போலே இரு கையும் விட்டுக் கரைகுறுகுங்கால மெண்ணுவார்கள்" என்ற சூர்ணையும், அதற்கு மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானமும் ஸேவிப்பது. மேலேயெடுத்த சூர்ணையில் சாஸ்திரிகள் என்றும் ஸாரஜ்ஞர் என்றும் இருசொற்கள் உள்ளன. ஸாரஜ்ஞர் என்பட்ட அதிகாரிகளே நம் ஆசார்ய ஸார்வபௌமர்கள். இவர்கள் க்ருதக்ருத யர்கள். இவர்களுக்கு இனிச்செய்ய வேண்டுவதொன்றுமில்லை. *க்ருதக்ருதயா: ப்ரதீக்ஷந்தே* என்றும், *விது: க்ருஷ்ணம் ப்ராஹ்மணஸ் தத்வதோ யே தேஷாம் ராஜந்! ஸர்வயஜ்ஞாஸ் ஸமாப்தா:* என்றும் புகழப்பட்ட உத்தமாதிகாரிகள் இவர்கள். இவர்களையே நோற்றுச்சுவர்க்கம் புகுகின்றவர்களாகச் சொல்லிற்று.

11. [புனமயிலே] மயிலுக்கும் ஆசாரியர்க்கும் பலபடிசுளாலே ஸாப்ய முண்டு.

(1) மயிலுள்ளவிடத்தே விஷம்பூச்சிகள் நாடமாட்டா; அதுபோல *யத்ராஷ்டா க்ஷரஸம் வித்தோ மஹாபாகோ மஹீயதே, ந தத்ர ஸஞ்சரிஷ்யந்தி வ்யாதிதூர்ப்பி க்ஷதஸ்கரா:.* "கொன்றுயிருண்ணும் விசாதி பகை பசி தீயன வெல்லாம் நின்றிவ் வுலகில் கடிவான் நேமிப்பிரரன் தமர்போந்தார்" என்கிறபடியே மஹான்சுளான் விடத்தில் ஒருவகையான அவத்யமும் தலைகாட்டமாட்டாது. (2) மயில் ஸந்தோ ஷாதீசயமுண்டான காலத்தில் சிறகை விரித்துக் கூத்தாடும்; மஹான்சுளம் ப்ரஹ்மானந்தம் தலைசிறந்து பொங்கும் காலத்திலே தம்முடைய ஜ்ஞானவிகாஸத்தைக் காட்டி நின்றாடுவார்கள். (3) 'மயிலே மயிலே! இறகுபோடு' என்றால் போடாது; அதனைச் சரமப்படுத்தியே இறகு ஸம்பாதிப்பார்கள்; அதுபோல அநுவ்ருத்தி ப்ரஸந்நாசாரீ யர்களான மஹான்களை *மைத்ரேய: பரிபப்ரச்ச ப்ரணிபத்யாபிவாத்ய ச* என்றும் *ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா* என்றும் சொல்லுகிறபடியே மிகவுமநுவர்தி தித்தே ஜ்ஞானஸம்பாதனம் செய்யலாயிருக்கும். (4) *கருங்கண் தோகை மயிற் பீலியணிந்து* "மகுடாலம்பி மயூரபிஞ்ச்சமாலா:" இத்யாதிப்படியே மயிலின் அவயவைகதேசம் எம்பெருமானுடைய திருமுடிமீது ஏறி விளங்கும். அதுபோல எம் பெருமான் ஆழ்வாராசாரியர்களின் பூநீஸைத்தனைக் கேட்டருளிக் தலை துலுக்கிக் கொண்டாடுவான். (5) மயில் முகிலைக் கண்டவாறே களித்துக் கூத்தாடும்; மஹான்சுளம் *கார்முகில்போல் வண்ணன்கண்ணெனம்மானைச் சொல்லிப்பாடி யெழுந்தும் பறந்தும் துள்ளுவார்கள். (6) மயிலைக்கண்டவாறே பாம்புகள் பயந்தோடும்; மஹான்சுளைக் கண்டவாறே குடிலவ்ருத்திகளா யிருப்பார் அஞ்சி நடுங்கி அகல்வர்கள். இங்ஙனே மற்றும் பல பொருத்தங்கள் கண்டுகொள்க.

12. கற்றுக் கறவை யென்னும் பதினோராம் பாட்டையும், கனைத்தினங்கந்நெருமை யென்னும் இப்பன்னிரண்டாம் பாட்டையும் சேர்த்துப் பார்த்தால் ஒரு விலகண

மான சாஸ்தார்தாம் தெரியவரும் கற்றுக்கற்றவைப் பாசுரத்தில் “கறவைக்கணங்
கள் பல கறந்து” என்று இடையர்களின் க்ருத்யமாகிய பால் கறப்பதென்னும் செயல்
செய்யப்பட்டதாகச் சொல்லிற்று. “கணத்திளம் பாசுரத்தில் அந்த க்ருத்யம்
செய்யப்படவில்லையென்று சொல்லிற்று. அது எந்த வாக்கியத்தினால் சொல்லிற்
றென்னில் “கணத்திளங்கற்றெருமை கன்றுக்கிரங்கி நினைத்து முலைவழியே நின்று
பாச்சோர நனைத்தில்லஞ் சேருக்கு” என்பதனால்—எருமையைக் கறப்பாரில்லா
மலும் கன்றைக் கட்டவிழ்த்து விடுவாரில்லாமலும் போனபடியாலே கன்றின் வாய்
வழியுமன்றிக்கே கறப்பார் கைவழியுமன்றிக்கே எருமையானது முலை வழியாகவே
பாலைப் பெருக்கி இல்லத்தையெல்லாம் நனைத்துச் சேருக்கி விட்டதாகத் தெரிவிக்கப்
பட்டது. கறக்கவேண்டியவர் ஏன் கறக்கவில்லையென்று கேள்வி வரும். அதற்கு
விடையாக ‘நற்செல்வன்’ என்றது. இந்த நற்செல்வன் யாவனென்னில், கண்ணபிரானே
ஒரு க்ஷணகாலமும் விட்டுப் பிரியமாட்டாதே அநவரதமும் கண்ணனோடு கூடவே
திரியுமவனும். பெரியாழ்வார் தமது திருமொழியில் (3—4—3) “சுரிகையும் தெறி
வில்லும் செண்டுகோலும் மேலாடையும் தோழன்மார் கொண்டோட. ஒரு கையா
லொருவன் தன் தோளையுன்றி” என்றருளிச் செய்கிறார்; கண்ணன் தனக்கு அந்தரங்க
ப்ரியான ஒரு கோபாலபாலகனுடைய தோளை யுன்றிக்கொண்டு உலாவுவனென்று
கூறியுள்ளார். அவன் ஸதா ஸர்வதா கண்ணனோடு கூடவேயிருந்து போதுபோக்கு
மவனாகையாலே அவனுக்குத் தன் ஜாதிக்கேற்ற கருமமாகிய கறத்தல் தொழிலைச்
செய்வதற்குப் ப்ரஸக்தியில்லாமற் போயிற்றென்று இங்குக் காட்டப்பட்டது ஆக,
கீழ்ப்பாட்டில், கறப்பதாகிய ஜாதி க்ருத்யத்தைச் செய்கிறபடி சொல்லி இப்பாட்
டில் அது செய்யாதபடி சொல்லுகையாலே உலகில் இருவகைப்பட்ட அதிகாரிக
ளுண்டென்று காட்டப்பட்டதாகிறது. கர்மாநுஷ்டானத்திலேயே ஊன்றியிருப்
பார் சிலர்; பகவத் கைங்கர்ய நிஷ்டையாலே கர்மாநுஷ்டானத்திற்கு அவகாசம்
பெறுதே அது செய்யாதிருப்பார் சிலர். முந்தின அதிகாரிகள் கற்றுக்கறவைப்
பாட்டிலே சொல்லப்பட்டனர்; பிந்தின அதிகாரிகள் இப்பாட்டிலே சொல்லப்பட்
டனர். ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் “ஜாத்யாச்ரம தீக்ஷைகளில் போதிக்கும் தர்மங்கள்
போலே அத்தாணிச் சேவகத்தில் பொதுவானது நமுவும்” என்ற சூர்ணையின் மண
வாள மரமுனிகளின் வியாக்கியானம் ஸேவிக்கத்தக்கது.

13. [பொல்லாவாக்களைக் கிள்ளிக் களைந்தாளைக் கீர்த்திமையாடி] க்ருஷ்ணாவதாரத்
தில் அஸுரர்களும், ராமாவதாரத்தில் ராக்ஷஸர்களும் எதிரிட்டு மடிந்ததாக இதி
ஹாஸங்களினாலறிகிறோம். அவ்வஸுரராக்ஷஸ உபயவர்க்கத்தினரும் ஆசாரியர்
களின் காலத்திலே எதிரிட்டு மடித்தார்கள். ஆழ்வார் “பொலிக பொலிகவிலே,
“அரக்கரசார் பிறந்திருள்ளீரேல் உய்யும் வகையிலே தொண்டர்” என்றருளிச்செய்
தது எம்பெரிமான் காலத்து நிகழ்ச்சியை முன்னமே ஸாக்ஷாத்சரித்து அருளிச்
செய்கையாலே இப்பாட்டில் சொன்ன அஸுர ராக்ஷஸவிநாசநம் ஆசார்ய
ஸார்வபௌமர் செய்ததேயாகக் கொள்ளக் குறையில்லை. இத்தகைய பெருமை
வாய்ந்த ஆசார்யருடைய திவ்யகீர்த்திகளை யநுஸந்தானம் செய்து கொண்டே பல
பக்தர்கள் காலக்ஷேப ஸ்தலத்திற்குச் சென்று சேர்ந்தமை சொல்லிற்றாயிற்று.
“ஜயதி திசாமுகேஷு யதிராஜயர: படஹ:” என்ற யதிராஜஸப்ததிஸுத்திகாண்க.

14. இப்பாட்டில்—நங்காய்! நாணாதாய்! நாவுடையாய்! என்ற மூன்று விளிகளும் ஆசார்ய ஸார்வபௌமருடைய பெருமைக்கு ஏற்ற விளிகளாம். உத்தம புத்தரர்களை நம்பியென்றும், உத்தமஸ்தர்களை நங்கையென்றும் கூறுவது வழக்கம். எல்லாவகையான நிறைவும் பொருந்தியவர்களுையே இச்சொற்சொல்லால் கூறுவர். *மூலமூலம் தமிழொரு மூன்றும் சுருதிகள் நான்கும் எல்லையில்லாவறநெறி யாவுந் தெரிந்தவன்* என்று நூற்றந்தாதியில் கூறியபடியே ஸகலவித பாண்டித்யங்களும் நிறைந்து அநுஷ்டான ஸம்பத்தும் நிரம்பியிருக்கப்பெற்ற ஸ்லாமியின் பெருமையை நங்காய்! என்னும் விளியினால் தெரிவித்தவாறு [நாணாதாய்!] நாண் என்பது வெட்கத்திற்குப்போலவே அஹங்காரத்திற்கும் பெயர்; ஆகவே நாணாதாய் என்றது அஹங்காரமற்றவரே! என்றபடி. இது மமகார மற்றமைக்கும் உபலக்ஷணம். *நீர் துமதென்றிவை வேர்முதல் மாய்த்தவர்களில் தலைவரானவரே! என்றதாயிற்று. வெட்கப்பட வேண்டிய செய்கையைச் செய்யாதவரே! என்றுமாம். இதற்குமேல் [நாவுடையாய்!] உலகத்தில் யார்க்கு நாக்கு இல்லை? எல்லார்க்கு முள்ளதே. யாருடைய நாவினால் உலகமெல்லாம் வாழ்கின்றதோ அவரே நாவுடையராவர்; பிராட்டி திருவடியை நோக்கி *வாசா தர்ம மவாப்நுஹி* என்றாள். வாய் படைத்த ப்ரயோஜனம் பெறுவாயாக என்றாள். *ஸா ஜிஹ்வா யா ஹரிம் ஸ்தெளதி* என்று சொருவர்; *ஸா ஜிஹ்வா ஸ்யாத் யயா ஸர்வே ஜீவந்தி ப்ராணிநோ புவி* என்றார் மற்றொருவர்; *ஸா ஜிஹ்வா யத்ர ராஜந்தே வித்யா ஹ்ருத்யாச் சதுர்தச* என்று உரைத்தனர் மற்றொருவர். இவற்றால் தேறினதென்ன? பகவானே ஸ்துதிக்கும் நாவே நா; உலகுக்கெல்லாம் உதவிசெய்யும் நாவே நா; பதினான்குவித்யைகளையும் தன்னில் கொண்டிருக்கும் நாவே நா—என்றதாகத் தேறிற்று. இத்தகைய நாவுடைமை ஸாதாசார்யர் பக்கலிலே அற்புதமாகக் காணலாம்.

15. இப்பாட்டில் எழுப்பப்படுகிற வ்யக்தியைக் கிளியே! என்றழைத்ததனால் *முன்னோர் மொழிந்தமுறை தப்பாமல் கேட்டுப் பின்னோர்ந்து தாமதனைப் பேசும் படியை சிஷித்ததாகிறது. தம்முடைய நெஞ்சில் தோற்றினதையெல்லாம் கையோனபடியேயெழுதிவைத்திட்டு, அத்தோடு நிஸ்ஸாமல் 'இது நான் தான்தோன்றி யாக' எழுதினதன்று; நெடுநாள் குருகுலவாஸம் பண்ணிக்கேட்ட அர்த்த விசேஷ மிது உபதேச பரம்பராப்ராப்தமானது' என்றும் எழுதிவைத்து பாமரப்ரதாரணம் பண்ணுவார் சிலருண்டே; அப்படிப்பட்டவர்கள் உபதேசரத்தினமாலையில் *முன்னோர்மொழிந்தமுறைதப்பாமல் கேட்டுப், பின்னோர்ந்து தாமதனைப் பேசாதே— தன்னெஞ்சில் தோற்றினதே சொல்லி இது சுத்த வுபதேச வரவாற்றதென்பர் மூர்க்கராவார்* என்கிற பாசுரத்திற்கு இலக்கானவர்கள். அப்படியல்லாதவர்களே கிளிப்பிள்ளைகள்.

16. [நாயகனுய் நின்ற] ஆசார்ய கோஷ்டியில் நடுநாயகமாக நிற்பவர் எம் பெருமானார் என்று காட்டுகிறபடி. "அமுநா தபநாதிசாயிபூம்நா யதிராஜேந நிபத்த நாயகபூ:" என்ற யதிராஜ ஸப்ததிஸுலக்தியும் காண்க. [நந்தகோபன்] எம்பெருமானைப் புத்திரனாகப்பெற்ற விஷயத்தில் எம்பெருமானார்க்கு நந்தகோப னோடு ஸாதர்மியம். யதிராஜ ஸம்பத்துமாரனென வழங்கப்படுகிற செல்வப்

பிள்ளையைக் கருஷ்ணகிசோர ஸ்தானீயனாகக் கொள்க. [உடைய] ஸ்வாமிக்கு உடையவரென்று வழங்குந் திருநாமத்தை ஸூசிப்பித்தபடி. [கோயில்காப்பால்] கோயிலென்கிற சொல் திருவரங்கம் பெரியகோயிலை மட்டும் சொல்லுவதாகவுங் கொள்ளலாம்; மற்றும் பல கோவில்களையும் சொல்லுவதாகவுங் கொள்ளலாம். *தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைத்தான் வாழியே* என்றும் *ஸ்ரீமந் ஸ்ரீரங்கச் சரிய மநுபத்ரவாமநுதிநம் ஸர்வர்த்தய* என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருவரங்கச் செல்வத்தைக் காத்தருளினவரென்கை. *மன்னிய தென்னரங்காபுரி மாமலைமற்று முவந்திடுநாள்* என்கிறபடியே ஸகல திவ்யதேசங்களையும் உத்தரிப்பித்தார் ஸ்வாமியே யாதலால் கோயில்களைக் காத்தருளினவரென்பதும் பொருத்தமே. [கொடித் தோன்றுந் தோரணவாசல் காப்பானே!] *கொடியணி நெடுமதிள் கோபுரம் குறுகினர்* என்றும் *நெடுவரைத் தோரணம் நிரைத்தெங்குந் தொழுதனருலகே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே கொடியும் தோரணமுமான வாசல் பரமபதவாசல்; அதுதன்னையும் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் தம்முடைய ஆளுகையிலே வைத்துக் கொண்டிருப்பவரென்கை. எம்பெருமானார் திருவருளைப் பெறுதவர்களுக்கு அந்த வாசலிற்புகுவது அரிதென்கிற ப்ரஸித்தியை நினைக்க.

17. அம்பரமே தண்ணீரே பாட்டில்; நந்தகோபர் யசோதை கண்ணன் பலராமன் என்கிற வியாஜத்தினால் முறையே ஆசார்யன், திருமந்த்ரம், திருமந்த்ரார்த்தம், திருமந்த்ரார்த்தஸாரம் ஆகிய இந்நான்கும் உரியசொற்களால் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. (எங்ஙனே யென்னில்;) நந்தகோபாலன் அம்பரமும் தண்ணீரும் சோறும் அறஞ்செய்வதாகச் சொல்லி யுள்ளது. இம்முன்றையும் ஆசார்யனே அறஞ்செய்யக் காண்கிறோம். அம்பரமென்பது ஆகாசம்; பரமாகாச சப்தவாச்யமான *நலமந்தமில்லதோர் நாடெனும் ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ப்ராபிக்கச்செய்வதே அம்பரமறம் செய்கை. தண்ணீரென்பது விரஜையாறு. விரஜா நதிஸ்நானத்தைச் செய்விப்பவனென்கை. சோறு என்பது—உபநிஷத்தில் அன்னமாக ஓதப்பட்ட ப்ரஹ்மமேயாம். *அஹமந்நா தோஹமந்நா தோஹமந்நாத:* என்று ஸாமகானம் செய்து கொண்டு ப்ரஹ்மானுபவம் செய்யும்படி பண்ணுவிப்பவர் ஆசாரியர். நந்தகோபாலனென்றதும் ஆசார்யரிடத்திற் பொருந்தும். *எடுக்க பேராளன் நந்தகோபன்* என்று நம்மாழ்வாரருளிச் செய்தபடி நந்தகோபர் நிதிபெற்றுப் பரிபூர்ண பகவதனுபவம் செய்தவர், ஆசார்யரும் அப்படியேயன்றோ. இனி, கொம்பாளர்க் கெல்லாமென்று தொடங்கி இரண்டடிகளால்—பகவானைப் பிள்ளையாகப்பெற்ற மாதர்களுள் மிகச் சிறந்தவளே! என்று சொல்லியசோதைப்பிராட்டி எழுப்பப்படுகிறான். “மந்த்ரோ மாதா குரு: பிதா” என்ற பிரமாணத்தின்படி மாதாவாகச் சொல்லுகிறது மந்த்ரத்தையே. மாதாவானவள் ப்ரஜையைத் தன் வயிற்றினுள்ளே அடக்கிக் கொண்டிருப்பதுபோல மந்த்ரமும் பகவானைத் தன்னுள்ளே அடக்கிக் கொண்டிருக்குமே. பகவானுடைய மாதாக்களுள் யசோதை “ஞாலத்துப் புத்திரனைப் பெற்றார் நங்கைமீர்! நானே மற்றாநுமில்லை” என்னும்படி சிறப்புற்றதுபோலத் திருவஷ்டாஷா மஹாமந்த்ரம் மற்றுள்ள மந்த்ரங்களிற் காட்டில் சிறப்புற்றதன்றோ. இதற்குமேல் “அம்பர முடறுத் தோங்கி யுலகளந்த” இக்யாதியால் திருமந்த்ரார்த்தம் அநுஸந்திக்கப்பட்டதாகிறது. எம்பெருமான் ஸர்வ வ்யாபகனென்பதே நாராயண மந்த்ரார்த்தமாதலால் அந்த ஸர்வவ்யாபகத்வமே இங்கு அநுஸந்திக்கப்பட்டதாயிற்று, திருநங்கையாழ்வாரும் திருநெடுந்தாண்டகத்தில் (4) “மந்திரத்தை

மந்திரத்தால் மறவாதென்றும் வாழுதியேல்” என்று திருமந்தர் ப்ரஸ்தாவம் செய்தவுடனே *ஒண்மிதியிற் புனலுருவி* என்கிற அடுத்த பாசுரத்தினால் திருமந்தர் ரார்த்தமான த்ரிவிக்ரமாபதானத்தையென்றே அநுஸந்தித்தது. இதற்குமேல் *செம்பொற் கழலடிச் செல்வா பலதேவா* இத்யாகியினால் பாகவதோத்தமனான நம்பிமுத்தபிரானை [பலராமனை] யுணர்த்தியது “நின் திருவெட்டெழுத்துங்கற்று நானுற்றது முன்னடியார்க் கடிமை” என்று திருமங்கையாழ்வார் திருமந்தரத்தின் ஸாரார்த்தமாக எடுத்துக் காட்டியருளினது பாகவத சேஷத்வமாகையாலே அதனை ஸூசிப்பித்தபடி. ஆதிசேஷாய்ச் சபூதனன்றே பலராமன், இங்கு “உம்பியும் நீயு முறங்கேல்” என்று இருவரையும் ஒன்று சேர்த்துச் சொன்னது பாகவத சேஷத்வமும் பாகவத சேஷத்வமும் ஒன்றை விட்டொன்று பிரிந்திராதென்கிற தத்துவத்திற்கு ஸ்மாரகமாகும்.

18. [உந்து மதகளிற்றுன்] *மதக்களிறைந்தினையும் சேரிதிரியாமல்* என்ற பொய்கையாழ்வார் பாசுரத்தின்படியே மதயானை போன்ற பஞ்சேந்திரியங்களையும் நொறுக்கித் தள்ளுமவர் ஆசாரியர். [ஓடாத தோள்வலியன்] தோள் என்றது கையென்றபடி; கையாவது ஞானக்கை. வாதிகளையோ பிரதிவாதிகளையோ கண்டு பிற்காலிக்க வேண்டாதே வித்வத் கோஷ்டிகளில் முன்னணியில் நிற்கு மாசார்யரைச் சொல்லுகிறது. அன்றியே, அஸ்மதாதிகள் ஸம்ஸார கார்த்தாரங்களில் ஓட வேண்டாத மிடுக்குடையவர் என்னவுமாம். [நந்தகோபாலன் மருமகள்] எம்பெருமானுக்கு ப்ராண வல்லபர்களா பிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. எம்பெருமான் பிராட்டியின் வாக்கைமீறி நடவாதாப்போலே ஆசார்யர்களின் திருவாக்கையும் மீறி நடக்கவில்லாளுகையாலே அவனுக்குப் பத்ரீஸ்தாநீயர்களா யிருப்பர்களாயிற்று ஆசாரியர்கள். [நப்பின்னாய்] ஏழு ரிஷபங்களாகிற விரோதிகளையழித்துக் கைப் பற்றப்பட்டவன் நப்பின்னை; இவ்வண்ணமாகவே காமக்ரோதலோப மோஹமத மாத்ஸர்ய அஸூயைகளாகிற பல விரோதிகளின் நிரஸந பூர்வமாக எம்பெருமானால் கைக்கொள்ளப்பட்டவர் ஆசாரியர். [கந்தங்கமழுங்குமூல்] மாதர்கள் *செண்பக மல்லிகைடோடு செங்கழுநீரிரு வாட்சி யெண்பகர் பூக்களைக் குழலிலே சூடி நறுமணம் கமழப்பெறுவார்கள்; ஆசாரியர்கள்* அஹிம்ஸா ப்ரதமம்புஷ்பம் புஷ்பமிந்திரியநிக்ரஹ: ஸர்வபூததயாபுஷ்பம் ஸுமாபுஷ்பம் விசேஷத: த்யானம் புஷ்பம் தப; புஷ்பம் ஜ்ஞானம் புஷ்பம் ததைவ ச; ஸத்யமஷ்டவிதம் புஷ்பம் விஷ்ணோ: ப்ரீதிசரம் பவேத்* என்னப் பட்ட புஷ்பங்களினாலே நறுமணம் வீசப்பெறுவார்கள். இவர்களின் திருமேனி முழுவதும் நறுமணம் கமழ நின்றாலும் முக்கியமாகத் திருமுடியிலேயாயிற்று அது காண லாவது; வணங்காமுடி மன்னராகவன்றிக்கே வணக்கமே கொண்டிருக்கும்படியைச் சொன்னவாறு. *நமந்தி ஸந்த:ஃ இத்யாதி.

19. ருத்நுவிளக்கெரியபாசுரத்தைப் பார்த்தால் இது ஸதஸ்ஸுக்கு உரிய பாட்டு அன்றுபோல்தோன்றும்; உண்மையில் வேதாந்த விழுப்பொருள்கள் நிரம்பிய பாட்டு இது [நப்பின்னை கொங்கைமேல் வைத்துக் கிடந்த மலர் மார்பா! வாய் திறவாய்] திருவாய்ப்பாடியிலே ஆய்ச்சிகளுக்குள்ளே நப்பின்னை எப்படி மிகச் சிறந்தவனோ, அப்படி சிஷ்யவர்க்கங்களில் மிகவுயர்ந்து விளங்குகின்ற வொரு ஜ்ஞானாதிகருடைய ஞானபக்திகளிலே வியப்புக் கொண்டிராநின்ற ஆசார்ய ஸார்வ

பெளமரே! வாய் திறந்து உபதேசங்கள் செய்தருளவேணும் என்று வேண்டுகிறபடி. இந்த சிஷ்யாசார்யர்களின் வாஸஸ்தானம் எதுவென்னில்; [மெத்தென்ற பஞ்சசயனம்] மென்மை, குளிர்ச்சி, நறுமணம், வெண்மை, விரிவு என்கிற ஐவகைச்சிறப்புகள் பொருந்திய படுக்கைக்குப் பஞ்சசயனமென்று பெயர். இந்த ஐவகையில் மெத்தென்றிருத்தலும் சேர்ந்திருக்கச் செய்தேயும். தனிப்பட [மெத்தென்ற] என்று விசேஷணமிட்டது, அது முக்கியமாயிருக்கும்படியைக் காட்டுதற்காம். ப்ராப்யஸ்ய பரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துச் ச ப்ரத்யநாத்மநஃ. இத்யாதிச் ஸோகங்களாலும், மிகக் விறை நிலையும் மெய்யா முயிர் நிலையு மித்யாதி பாசுரங்களாலும் தெரிவிக்கப்பட்ட அர்த்த பஞ்சகமே இங்கு மெத்தென்ற பஞ்சசயனமாக விவக்ஷிதம். அந்த அர்த்த பஞ்சகம் எங்கே கிடைக்கிறதென்ன; [கோட்டுக்கால் கட்டில்மேல்] சாஸ்த்ரங்களே கட்டிலாக விவக்ஷிதம், கட்டிலை நான்கு கால்கள் தாங்குவதுபோல சாஸ்த்ர ப்ரமேயங்களெல்லாம் நால்வகைப்பட்டிருக்கு மென்று கொள்க. “சதுர்விதமான தேஹவாணசரமாதிகார பல மோக்ஷஸாதந கதியுகதர்ம வ்யூஹரூப க்ரியாதிகளையறிவிக்கிற” இத்யாதியான ஆசார்ய ஹருதய சூர்ணையின் வியாக்கியானம் ஸேஷிப்பது சாஸ்த்ரங்கள் எதற்காக ஏற்பட்டதென்ன; [குத்து விளக்கெரிய] ஞான வெளிக்கமுண்டாவதற்காக. [கோட்டுக்கால்] கோடு என்று யானைத்தந்தத்திற்குப் பெயர். *காட்டை நாடித் தேனுகனும் களிறும் புள்ளமுடன்மடிய வேட்டையாடி வந்த கண்ணன் யானைத்தந்தங்கொண்டு நப்பின்னைக்குக் கட்டில் அமைப்பதுபோல, ஆசார்யர் பர்சமயிமத வேழங்களை வென்று முடித்து அந்த வெற்றி. தோற்ற வீற்றிருக்கும் இருப்பின் வீறு இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

20. செப்பன்ன மென்முலை யென்று தொடங்கி நப்பின்னைப்பிராட்டியின் அவயவ ஸௌந்தர்யாதிசயம் பேசப்படுகிறது. ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில்—பிராட்டிச் சேதனையும் திருத்துவள் எம்பெருமானையும் திருத்துவள் என்று ஸாதித்து வருமிடத்தில் “இருவரையும் திருத்துவது முபதேசத்தாலே;..... உபதேசத்தாலே மீளாத பொது சேதனை அருளாலே திருத்தும்; ஈச்வரனை அழகாலே திருத்தும்” என்றருளிச்செய்திருக்கையாலே, எம்பெருமானை அஸ்மதாதிகள் திறத்தில் அபிமுகனாகச் செய்வதற்கு உபயோகப்படும் வடிவழகாகையாலே இங்கு அதனை வருணிக்கிறது. ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் ஸாதித்தது ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியைப்பற்றியேயொழிய நப்பின்னைப் பிராட்டியைப் பற்றியன்றே யென்று சங்கிக்க வேண்டாதபடி *நப்பின்னை நங்காய் திருவே* என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. இவளையும் திருவின் அம்சபூதையார்க்கு கொள்குவென்றபடி. ஆசார்ய பரமான ஸ்வாபதேசப் பொருளில் “ஆசாரியன் சிச்சுருநயிரைப் பேணுவன், தேசாரும் சிச்சன் அவன் சீர்வடிவை” என்கிற உபதேசத்தினமாலேப் பாசுரப்படியே சிஷ்யர்களுக்கு ஆசார்யருடைய திவ்யமங்களை விதாஹமே பரமோத்தேச்யமென்கிற சாஸ்த்ரார்த்தம் உணரத்தக்கது. *சீராரு டிடிதிராசர் திருவடிகள் வாழி* என்றும் *செய்யதாமரைத் தாளினை வாழியே* என்றும் நமம் நிச்சலம் அநுஸந்திப்பது இதுபற்றியே யன்றே.

21. எதிர்பொங்கிமீதளிப்ப —*புத்ராதிச்சேத் பராஜயம்* என்றும் *சிஷ்யாதிச்சேத் பராஜயம்* என்றும் சொல்லுவார்கள். தகப்பனார் தம் மகனிடத்தில் தோல்வியடைய விரும்பவேண்டும்; ஆசாரியர் தம் சிஷ்யனிடத்தில் தோல்வியடைய

விரும்பவேண்டும். அதாவது—ஆசாரியன் தன்னைக்காட்டிலும் மிக வல்லவனுய் தனக்கும் அறிவூட்ட வல்லவனான சிஷ்யனைப்பெற்று அஸூயைப் படாதே மிகவும் மகிழ்ந்திடுவன் என்றவாறு. எம்பெருமானார் திருமாலையாண்டான் பக்கலிலே திரு வாய்மொழி கேட்கும்போது, ஆளவந்தார் திருவுள்ளத்திலிருந்த அர்த்தவிசேஷங் களைத் தாம் அறியப்பெற்று அவ்வாசிரியர்க்கும் உணர்த்தினாரென்பது ப்ரஸித்தம். கூரத்தாழ்வான் போதாயந வருத்தி க்ரந்தத்தையெல்லாம் திருவுள்ளத்தில் தேக்கிக் கொண்டிருந்து ஸ்வாமி தாமும் விஸ்மயப்படும்படியான மேதாப்ரதிபாவிலா ஸாலியா யிருந்தாரென்பது ப்ரஸித்தம். விளக்கில் கொளுத்தின தீவட்டிபோலே ஆழ்வாளை அதிசயித்து பட்டரும், பட்டரை அதிசயித்து நஞ்சீயரும், நஞ்சீயரை யதிசயித்து நர்பிள்ளையும் ஞானநிதிகளாக விளங்கினார்களன்றோ. இவர்களெல்லா ரும் ஸமய விசேஷங்களிலே ஸ்வாசார்யர்சளுக்கும் உத்போதநம் பண்ணி ஸ்வர்த்த ததனால் பயன் பெற்றேன் வருகவென்று மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினானே என்ற திருநெடுந்தாண்டகப் பாசுரத்திற்கு இலக்கியமாக விளங்கினார்களென்பது பலபல ஐதிஹ்யங்களினால் விளங்காநின்றது. ஏற்றகலங்கள் எதிர்பொங்கி மீதளிக் குந் தன்மை இதுவேயாம். ஏற்ற கலங்கள்—ஸத்பாத்ரங்களான ஸச்சிஷ்யர்கள்.

22. [செங்கண் சிறுச்சிறிதே யெம்மேல் விழியாவோ?] என்பது இதில் உயிரானது. ஆசாரியர் சிஷ்யனுக்குப் பெருப்பெருத்த அர்த்த விசேஷங்களை முதலிலேயே கொட்டிவிட முடியாதே. பெரிய திருமொழியில் (5-1-2) 'புள்ளுப் பிள்ளைக்கு இரை தேடும்' என்றவிடத்து பட்டரருளிச் செய்யுமது நினைக்கத்தக்கது. சிறுசிறு விஷயங் களாகக் கொள்ளும்படி செய்வது ஆசார்யச்ருத்யம். அதைத் தெரிவிக்கிறபடி. [திங்களும் ஆதித்தியனுமெழுந்தாற்போல்] பகவத்விஷய ரஹஸ்யக்ரந்தப் பொருள் களை யுபதேசிக்கும்போது ஆசார்யர் சந்திரனைப்போலே குளிர்ந்திருப்பர். ஸ்ரீபாஷ்ய சததூஷண்யாதிகளை விவரிக்கும்போது ஸூரியனைப்போல் ஜ்வலிப்பர். இத்தால் உபய வேதாந்தப்பொருள்களையும் எங்களுக்கு உபதேசிக்க வேணுமென்று பிரார்த் திக்கிறபடி. [அங்கணிரண்டுங்கொண்டு] இரண்டு கண்களாவது (ஆசார்யனுடைய) வெளிக்கண்ணும் உட்கண்ணும். 'யம் யம் ஸ்ப்ருசதி பாணிப்யாம் யம் யம் பச்யதி சக்ஷுஷா' என்றபடி ஸதாசார்யர் வெளிக்கண்ணாலே கடாக்கித்தாலும் போதும்; ஆளவந்தார் எம்பெருமானாரை "ஆம் முதல்வனிவன்" என்று உட்கண்ணாலே அநுக்ரஹித்தது போல அநுக்ரஹித்தாலும் அமையும். இரண்டு கடாக்கூழும் சேர்ந்துவிட்டால் கிப்புக?: இங்கு 'ஏகையவ குரோர் த்ருஷ்ட்யா த்வாப்யாம் வாபி லபேத யத். நதத் திஸ்ருபிரஷ்டாபிஸ் ஸஹஸ்ரேணாபி கஸ்யசித்' என்ற ஸுபாஷித நீவீச்லோக ரத்நம் அநுஸந்தேயம். இதன் பொருளாவது, ஆசார்யன் வெளிக்கண் ணால் மட்டுமோ உட்கண்ணையும் சேர்த்து இருகண்களாலுமோ கடாக்கித்தருள அதனாலுண்டாகும்பேறு முக்கட்பிரானுடைய மூன்று கண்களாலும் என்கண்ணு னான நான்முகனுடைய எட்டுக்கண்களாலும் 'துணை மலர்க்கண்களாயிரத்தாய்' என்றும் 'ஸஹஸ்ரசீர்ஷா புருஷஸ் ஸஹஸ்ரராக்ஷஸ் ஸஹஸ்ரபாத்' என்றும் ஸஹஸ் ராக்ஷனாகவோதப்பட்ட ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய ஆயிரங்கண்களாலும் உண்டாக மாட்டாதென்கை. நோக்க வேணுமென்றால் 'நோக்குதியேல்' என்கையாலே அவனுடைய இயற்கையின்னருள் மூலமான கடாக்கூழே சிறந்ததென்றும், நிர்ப்பந்த மடியாக வருகிறவது விரஸமானதென்றும் காட்டிற்றுகிறது.

23. [கோப்புடைய சீரிய சிங்காசனத்திருந்து] சிங்காசனம், சீரியசிங்காசனம், கோப்புடைய சீரியசிங்காசனம் என்று மூன்று வன்சப்பட்ட ஆஸனமாகக் கொள்ளு வேணும். யதிராஜஸப்தத்தில் *காதா தாதாசதாநாம் கலதி* என்றச் லோகத்தின் முடிவில்—பஜதி யதிபதௌ பத்ரவேதீம் த்ரிவேதீம்* என்று எம்பெருமானார் த்ரிவேதியாகிற சிங்காசனத்திலே யெழுந்தருளியிருப்பதாகச் சொல்லிற்று. இதன் பொருளை ஒரு வ்யாக்யானகர்த்தாவும் உள்ளபடி உரைத்திலர்; த்ரயாணம் வேதாம் ஸமாஹார: த்ரிவேதீ; மூன்று வேதங்கள் என்றபடி. ரிக்வேதம் யஜுர்வேதம் ஸாம வேதம் ஆகிற மூன்று வேதங்கள் எம்பெருமானார்க்குச் சிங்காசனமாயிருந்தன வாக உரைப்பது சிறப்புடைத்தன்று. பேதச்ருதி, அபேதச்ருதி, கடகச்ருதி என்று மூன்றாக வகுக்கப்பட்டச்ருதிகளே த்ரிவேதியாக வேதாந்த தேசிகனுக்கு விவக்ஷிதம். அத்வைதிகளுக்கு அத்வைதச்ருதியொன்றே ஆஸனமாயிற்று; த்வைதிகளுக்கு த்வைதச்ருதியொன்றே ஆஸனமாயிற்று. நம் ஸ்வாமிக் கோ வென்னில் அந்தவுபயச்ருதிகளோடுகூட கடகச்ருதியும் ஆஸனமாயிற்று. அதாவது, ஸ்வாமி ஒருச்ருதியையும் தள்ளாமல் மூன்றுச்ருதிகளையும் முக்கியார்த்தமாகவே கொண்டருளி விசிஷ்டாத்வைத தர்சன நிர்வாஹம் செய்தருளினபடியால் இவர்க்கு அம்மூன்று வேதபாகங்களும் சீரிய சிங்காசனமாயிருந்தன வென்கை. இப்படிப்பட்ட ஆசார்ய ஸார்வபௌமரிடத்தே வந்து சேர்ந்த சிஷ்யர்கள் யாம்வந்த காரியமாராய்ந்தருள வேணுமென்கிருக்கர்.

24 [வென்றுயக நெடுந்தம் நிங்கையில்வேல் போற்றி] இங்கு பேலென்றது திருவாழியாழ்வானை; [கொல்வது கோல்! வெல்வது வேல்] திருவாழியைச் சொன்னது திருச்சங்குக்கு முபலக்ஷணம். ஆசாரியர் திருவாழி திருச்சங்கு களினால் திருபிலச்சினை செய்து நம்போல்வாருடைய சேஷத்வ விரோதிகளை யெல்லாம் நிரஸித்து *தீயிற்பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி திகழ்திருச் சக்கரத்தின் கோயிற் பொறியாலே யொற்றுண்டு நின்று குடிகுடியாட் செய்கின்றோம்* என்று நம் வாயாற் சொல்லும்படி செய்துவைப்பர். இனி, வேல் என்பதற்குத் திருவாழி யாழ்வானென்று பொருள் கொள்ளாமல் *கூர்வேல் கொடுந்தொழிலன் நந்த கோபன்* என்ற விடத்திற்போல இடைச்சாதிக்கரிய ஒரு கோல் என்று பொருள் கொள்ளுமளவில், ஆசார்யபரமான பொருளில் *சாரித்ரோத்தாரதண்டம்... என்ற தண்டம் த்ரிதண்டம்* என்கிற தாடிபஞ்சகச் லோகத்தை யருஸந்தித்துக் கொள்வது. *விஷ்வக்ஸேநோ யதிபதிரபுத் வேத்ரஸாரஸ் த்ரிதண்டம்*.

25 (ஒருத்தி மகனுய்) கண்ணன் தேவகியின் மகனுய்ப் பிறந்து யசோதை மகனுய் வளர்ந்ததுபோல: ஆசாரியர் காயத்திரியிற் பிறந்து அஷ்டாஷ்டரியில் வளர்வர். அன்றியே, “திருமந்த்ரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து” என்கிற முன்னோர் முதுமொழியின் படியுங் கொள்ளலாம். “ஓரிரவில் ஒளித்து வளர்” என்ற சொற்போக்கில் யாதவப்ரகாசரோடு கங்காயாத் திரை சென்ற ஸ்ரீராமா நுஜர் யாத்திரையின் கள்ளமான மருமத்தை வழியிலே யுணர்ந்து கொண்டு விந்தியாடவியிலிருந்து தம்மையொளித்து ஓரிரவில் ஸத்யவ்ரதக்ஷேத்ரம் வந்து சேர்ந்த வரலாறு ஸிசிதமாகின்றது. (தரிக்கிலானாகித்தான் தீங்கு நினைந்த) ஸ்ரீராமாநுஜர் யாதவப்ரகாசரிடம் வேதாந்தச் சுவணம் பண்ணும்போது இவர்

மஹாமேதாவியாய் இருப்பதைக்கண்ட அவர் ஸஹித்திருக்கமாட்டாதவராய் இவனைக் கங்கையிலே தள்ளி மாய்க்கவேண்டுமென்று தீங்கு நினைந்தார். [பிழைப்பித்து] இதற்கு இரண்டு பொருள்—(1) தப்பிப் போர்ப்படி செய்து; (2) உஜ்ஜீவிக்கச் செய்து; ஸ்ரீராமாநுஜர் விஷயத்திலே இவ்விரண்டு பொருளும் ஸங்கதமாகிறது; (1) தம்மை மாய்க்கவேண்டுமென்று கொண்டிருந்த யாதவ ப்ரகாசரது சுருத்தைத் தப்பிப்போர்ப்படி செய்தாரென்பது ப்ரஸித்தம், (2) "ஸ்வபலாதுத்தருத யாதவ ப்ரகாச:" என்கிற யதிராஜஸப்ததி ஸூக்தியின்படியே அந்த யாதவ ப்ரகாசரையும் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொண்டு பிழைப்பித்தார்—உஜ்ஜீவிப்பித்தார் என்பதும் ப்ரஸித்தம். [நெருப்பென்ன-நின்ற நெடுமாலே] "உல்லங்கய ஸிந்தோஸ் ஸலிலம் ஸலிலம் யச் கோகவஹ்நிம் ஜநகாத்மஜாயா: ஆதாய தேநைவ ததாஹ லங்காம்" என்று மாருதியின் ப்ரபாவ கீர்த்தனமான ச்லோகத்தில் பிராட்டியின் திருவயிற்றி லிருந்த சோகாத்தியைப் பெயர்த்துக்கொண்டுபோய் அந்த நெருப்பினாலேயே திருவடியானவர் இலங்கையைக் கொளுத்தினதாசச் சொல்லிற்று அவ்வண்ணமாகவே, திருவாய்ப்பாடியில் ஆயர்சளுடையவும் ஆய்ச்சிசளுடையவும் வயிற்றிலிருந்த பயாத்தியைக் கொண்டுபோய்க் கண்ணபிரான் கப்ளனுடைய வயிற்றில் சேர்த்தானாயிற்று. கண்ணன்தானே கம்ஸன் வயிற்றில் நெருப்பாய் நின்றதாசச் சொல்லுவதன் கருத்து இதுவே. சம்ஸனுடைய ஸ்தானத்திலே கலிபுருஷனைக் கொள்வது. சம்ஸன் கண்ணபிரானுடைய திருவவதாரத்திற்கு கெடுகாலம் முந்தியே அசரீரி வாக்கைக் கேட்டு ம்ருதப்ராயணன். அப்படியே சலிபுருஷனும் எப்பெருமானார் திருவவதாரிப்பதற்கு வெகுகாலம் முந்தியே "கலியுங்கெடுங்கொண்டு கொண்மின்" என்கிற நம்மாழ்வார் திருவாக்கைக் கேட்டு ம்ருதப்ராயணன்: சம்ஸன் கண்ணன் அவதரித்தபின்பு மரணமடைந்ததுபோல, சலிபுருஷனும் "ஓராமானுச ஸித்தலத்துதித்து—ஹந்தது வெங்கலி" என்று அமுதனார் அருளிச் செய்தபடியே ஸ்வாம் பவதரிக்கப்பின் மாண்டொழிந்தான்.

26 ஸ்ரீமேலமணிவண்ணுவில் "மேலையார் செய்வனகள் வேண்டுவன்" என்பது உயிரான சொக்கையாடையாயிருக்கும். "யத் யதாசரதி ச்ரேஷ்டஸ் தத்ததேவே தீரோ ஜந:" என்று கீதாசார்யனும், "தர்மஜ்ஞஸமய: ப்ரமாணம்" என்று மஹர்ஷிசனும் கூறிவைத்தார்கள். இந்த ப்ரமாணங்கள் சிஷ்டாசாரத்தின் சிறப்பைத் தெரிவிப்பன இதை யடியொற்றியே ஆண்டாள் இப்பாட்டையருளிச் செய்தாள். மேலே யுதாஹரித் "யத்யதாசரதி யென்கிற ச்லோகம் கீதையில் (3-21) உள்ளது. இந்த ச்லோகத்திற்குப் பொருள் ஸம்ஸ்க்ருத ஜ்ஞர்சளுக்கு அநாயாஸமாகத் தெரியக்கூடியது. "ஸம்ஸக்ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ் ததநுவர்த்ததே" என்ற உத்தரார்த்தத்திற்கு பாஷ்யமிட்ட ஆதிசங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் "ஸ: ச்ரேஷ்ட: யத் ப்ரமாணம்—லௌகிகம் வைதிகம் வா; லோக: தத் அநுவர்த்ததே—ததேவ ப்ரமாணீ கரோதித்யர்த்த:" என்று உரைத்தார். ச்ரேஷ்டராயிருப்பார் யாதொன்றை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறார்களே; அதுதன்னையே லோகமும் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறது என்பதாகப் பொருள் கூட்டப்பட்டது. மத்வாசார்யரான ஆனந்த தீர்த்த ஸ்வாமிகளும் இவ்வண்ணமாகவே பொருளுரைத்தார் ஆக இவற்றால் "யத் ப்ரமாணம்" என்ற விடத்தில் பதச்சேதம் இவர்களுக்கு விவக்ஷிதமென்று தேறிற்று. நம் பாஷ்யகாரர் இங்கு பதச்சேதம் திருவுள்ளம் பற்றாமல் (யத் ப்ரமாணம்) என்று,

பஹுவீஹி ஸமாஸங்கொண்ட ஒரே பதமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி பாஷ்யமிட்டருளியுள்ளார். பூர்வார்த்தத்தில் 'ச்ரேஷ்ட: யத்யத் ஆசரதி' என்றதற்கு—ச்ரேஷ்டராயிருப்பார் எந்தெந்த கருமத்தை யநுஷ்டிக்கிறாரோ, என்பதாகப் பொருளாதலால் அந்த கருமத்தைப்பற்றியே உத்தரார்த்தமும் சொல்லுகிறதென்று கொள்ளுவதுதான் உசிதம் என்று ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம். சிஷ்டர்கள் தாங்களநுஷ்டிக்கிற கருமத்திற்கு எவ்வளவு அவதிவைத்துக்கொள்ளுகிறார்களோ அவ்வளவு அவதியையே பிறரும் வைத்துக் கொள்ளுகிறார்களென்றபடி. இதை தாத்தபர்ய சந்த்ரிகையில் தேசிகன் விவரித்துள்ளார், கண்டுகொள்க. பெரியோர்கள் அநுஷ்டிக்கிற கருமத்தையே பிறரும் அநுஷ்டிக்கிறார்களென்று இதுமட்டும் சொன்னால் போதாது, அவர்கள் அக்கருமத்தை எந்தவிதமாக அநுஷ்டிக்கிறார்களோ அந்த விதமாகவே பிறரும் அநுஷ்டிக்கிறார்களென்றும் சொல்லவேண்டியது இங்கு ஆவச்யமாதலால் அதற்குச்சேர ஸ்வாமியின் பாஷ்யம் மிகப் பொருத்தமாக அமைந்திருக்கிறது. பெரியார் எதை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறாரோ; அதையே பிறரும் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறாரென்பது ப்ரக்ருதத்தில் அநபேக்ஷிதமாதலால் இதர பாஷ்யகாரர்களை நம் ஸ்வாமி பின்செல்லவில்லை. இதர பாஷ்யகாரர்களுக்குத் தோன்றாத அர்த்தம் நம் ஸ்வாமிக்குத் தோன்றியது எதனாலென்னில்; திருப்பாவை ஜீயரென்று ப்ரஸித்தி பெற்றிருந்ததாலேயே யென்று திண்ணமாகவெண்ணலாம். இப்பாசுரத்தில் "மேலையார் செய்வனகள் கேட்டியேல்" என்னுமளவே போதுமாயிருக்க இடையில் 'வேண்டுவன' என்றொன்று பிரயோகித்திருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. அகை நோக்கியே ஸ்வாமி 'யத்ப்ரமாணம்' என்றதை ஸமஸ்தமாகக் கொண்டு பாஷ்யமிட்டருளினார். சாஸ்த்ரங்களில் எவ்வளவோ கருமங்கள் அநுஷ்டேயங்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும்; அவற்றை மெல்லாம் சிஷ்டர்கள் அநுஷ்டிக்க மாட்டார்கள். "க்ரியமாணம் ந கஸ்மைசித் யதர்த்தாய ப்ரகல்பதே. அக்ரியாவதநர்த்தாய தத் து கர்ம ஸமாசரேத்" என்கிற வசனத்தை மேலையார் நன்கு அறிந்தவர்களாகையாலே எந்த கருமங்களுக்கு ஒரு பலனுமிராதோ, அகரேண ப்ரத்யவாய மிருக்குமோ; அந்த கருமங்களை மட்டும் அவ்ஹிதர்களாய்ச் செய்து போருவர்கள். அதையே லோகமும் அநுவர்த்திக்கும். வேண்டாதவற்றை விட்டு வேண்டுவன செய்வார் மேலையார்—என்னுமிக்கருத்தில் ஆண்டாளுடைய இப்பாசுர மவதரித்தது. இதற்குச் சேர பாஷ்யமிடவேணுமென்றே சூழிக்கொடுத்தவள் தொல்லருளால் வாழ்கின்ற வள்ளலிராமானுசன் கீதா ச்லோகத்திற்குப் பெரியாழ்வார் திருவடிகளில் ஆண்டாள் கேட்ட பொருள் இதுவே யென்றறுதியிட்டு ஆண்டாள் காட்டிக்கொடுத்த பொருளையே தமது பாஷ்யத்திலிட்டருளினார். இவ்விஷயத்தை இப்பாசுரத்திற்குச் சேமநிதியாக அநுஸந்திப்பது.

27. கூடார் என்பதனாலே மாதஸர்யத்தினால் பணியாதவர்களும் ஒளதாஸீந யத்தினால் பணிபாதவர்களும் கொள்ளப்படுவர். அப்படிப்பட்டவர்களையும் நம் முடைய பூர்வாசாரியர்கள் தங்களுடைய பாண்டித்ய விசேஷத்தைக் காட்டியும் ஆத்மகுண பூர்த்தியைக் காட்டியும் அடிமைப்படுத்திக் கொள்வார்கள். எம்பெருமானார் யஜ்ஞமூர்த்தி யாதவ ப்ரகாசாதிகளையும், பட்டர் நஞ்சீயரான மேல்நாட்டு வேதாந்திகளையும், 'நம்பிள்ளை துன்னுபுகழ்க் கந்தாடைத் தோழப்பர். நடுவில் திருவிதிப்பிள்ளைபட்டர் போல்வாரையும் அடிமைகொண்ட சரிதைகள் இங்கு

அநுஸந்திக்கத்தக்கன். கோவிந்தா! என்கிறவிலியும் ஆசாரியரிடத்திற் பொருந்தும். பன்மையொருளதான கோ சப்தம் பசுங் கோப்போலே ஸ்ரீஸூக்திகளையும் சொல்லக் கூடியதாகையாலே சிறந்த ஸூக்திகளைக் திருவாக்கிலுடையவரேயென்கை.

28. [குறையொன்றுமில்லாத கோவிந்தா!] ஞானத்திலோ அனுபூதானத்திலோ எதிலும் ஒரு குறையுமில்லாத வித்வந்மணியே! என்றபடி. [சுறவைகள் பின் சென்று, கிணஞ் சேர்ந்து உண்போம்] இந்த சொல்தொடர் இரட்டுறமொழிதலால் இதுவரை இருந்த நிலைமையையும், இனிமேல் இருக்கவிரும்புகிற நிலைமையையும் காட்டும். பின்பிராயர்களான பாமர ஜனங்களின் பின்னே சென்றுகொண்டு ஸம்ஸார மருகாந்தாரத்திலே படிந்து உண்பது முறங்குவதுமே போதுபோக்காக விருக்கிடுமோம். (இனியிருக்க வேண்டும்படி யென்னென்னில்;) காமதேநுக்களான ஆசாரியர்களை யநுவர்த்தித்து "ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே" என்னும்படி ஸாம ஸிணம் பண்ணுமிடத்தே சேர்ந்து "அஹமந்நாத: அஹமந்நாத:" என்று பரஸ்பரமமாகிற அன்னத்தை யநுபவித்துக் களித்திருக்கக்கடவோம். [அறிவொன்று மில்லாத ஆய்க்குலத்து யாப்] அறிவில்லாத, அறிவொன்றில்லாத, அறிவொன்று இல்லாத—தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களுள் ஒன்றிலும் உணர்ச்சியற்ற குடும்பிடுதலே பிறந்திருக்கின்ற நாங்கள். [உன்றன்னைப் பிறவிபெறுந்தனை புண்ணிய முடையோம்] உன்றன்னை என்றது உன் தன்னால் என்றபடி. "ஸஹி வித்யாதஸ் தம் ஜிதாஜிதத் ச்ரேஷ்டம் ஜநம்" என்கிறபடியே தேவரீராலே ஜ்ஞான ஜன்மம் உண்டாய்ப்படியான பாக்யம் பெற்றோம்.

29. இப்பாட்டில் "மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று" என்னும் வாக்கியம் மிசவும் கீரமாகக் கொள்ளத்தக்கது; ஆசார்யர் உபதேசித்தருளும் அர்த்தவிசேஷங் களில் இது ஸாரதமம். திருவஷ்டாஷுர மஹாமந்திரத்தில் மத்யமபதமான நமஸ்ஸானது காகாக்ஷிந்யாயத்தாலே முன்னேயுள்ள ப்ரணவத்திலே அந்வயித் தும், பின்னேயுள்ள "நாராயணயவில் அந்வயித்தும், தன்னோடே யந்வயித்தும் மூன்று விரோதிகளைக் கழிக்கிறதென்பர். இதனை பட்டர் அஷ்ட ச்லோகியில் "மந்திரப்ரஹ்மணி மத்யமேந நமஸா" என்கிற இரண்டாம் ச்லோகத்திலே விவ ரித்தருள்கிறார். முமுக்ஷுப்படியில் "நமஸ்ஸாலே விரோதியைக் கழிக்கிறது" என்றருளிச் செய்து, "விரோதிதான் மூன்று; ஸ்வரூப விரோதியும் உபாய விரோதியும் ப்ராப்ய விரோதியும்" என்றுமருளிச்செய்து, இந்த விரோதிகன் கழியப்பெற்ற நிலைமையில் வரும் பேச்சு எங்ஙனே யிருக்குமென்பதைக் காட்டு மளவில் "ஸ்வரூப விரோதி கழிகையாவது, *யானே நீ யென்னுடைமையும் நீயே யென்றிருக்கை; உபாய விரோதி கழிகையாவது *களைவாய் துன்பம் களையா னொழிவாய் களைகண் மற்றிலே னென்றிருக்கை; ப்ராப்ய விரோதி கழிகை யாவது *மற்றை நங்காமங்கள் மாற்றென்றிருக்கை." என்றருளிச் செய்திருப் புடன் ப்ரஸித்தம். ப்ராப்ய விரோதி கழிந்த நிலைமையிற் பாசரம் காட்டப்பட்ட படியிற்று. ப்ராப்யமாவது பலன்; பலனை யநுபவிக்கும்போது நேருகிற விரோதமென்ன வென்று தெரிந்துகொள்ளவேணும். பலனை யநுபவிக்கும்போது ஆனந்தம் அவச்ய குணமாகியே தீரும். அந்த ஆனந்தத்தைத் தன்னுடையதாக நினைத்தல் பெரிய விரோதி. நிலா தென்றல் சந்தனம் பஷ்பம் முதலானவை தமக்கு உபயோக

மின்றிக்கே பிறர்க்கே உபயோசப்பட்டுப் பிறரையே ஆனந்தப்படுத்துகின்றன. தாம் சிறிதும் ஆனந்தம் கொள்வதில்லை. அதுபோலவே பகவானுக்கு நாம் உபயோகப்படுமளவில் அதனால் ஆனந்தப் படுகிறவன் பகவான் தானே யாகவே னும். சேதந லாபம் ஈச்வரனுக்கே பேறு ஆகையாலே பேறு பெற்றவன் தானே ஆனந்திக்கப் பராப்தியுண்டு. ஆனால் நாம் சேதநராகையாலே சைதந்யப்ரயுக்தமாக நேரக்கூடிய ஆனந்தம் எங்ஙனே தவிர்க்க முடியும்? என்று கேள்வி பிறக்கும். நம் முடைய கைங்கர்யத்தினால் எம்பெருமான் ஆனந்திக்க, அதுாண்டு நாம் ஆனந்திக்கக் குறையிலே நாம் செய்யும் கைங்கர்யம் ஸாக்ஷாத் தாக நம் முடைய ஆனந்தத்திற்கு ஹேதுவாகக் கூடாதென்பதே விஷயம்.

30. [வங்கக் கடல் கடைந்த] ச்ருதிஸாகரமும் த்ராவிட வேதஸாகரமுமாகிற கடல்களைக் கடைந்தவர் ஆசாரியர். இங்கே *மறைப்பாற் கடலைத் திருநாவின் மந்தரத்தால் கடைந்து, துறைப்பால்படுத்தித் தமிழாயிரத்தின் சுவையமிழ்தம், கறைப் பாம்பணைப் பள்ளியானன்பரீட்டங் களித்தருந்த, நிறைப்பான் கழலன்றிச் சன்மவிடாய்க்கு நிழலில்லைய* என்ற பிள்ளைப்பெருமான் பாகரமுணரத் தக்கது. [மாதவனை] மஹாதபஸ்வி யென்றபடி. [கேசவனை] குதிரையின் வடிவங்கொண்டு வந்த கேசியென்னு மஸூரனொருவனைக் கொண்டு கண்ணன் கேசவனாயினன். இந்திரியங்களாகிற பல குதிரைகளை நிரணித்து ஆசாரியர் ஒத்திருநாமம் பெறுவர் ஜிதேந்த்ரியரென்கை. [*காமா திதோஷஹரம் ஆத்மபதாச்ரிதா நாம் ராமா நுஜம்*] இப்படிப்பட்ட ஆசார்யரைப் பணிந்தவர்கள் யாரென்னில்; [திங்கள் திருமுகத்துச் சேயிழையார்] ஆசார்ய ஸத்நிதானத்திலிருந்து க்ரஹிக்கப்பட்ட தாபஹரங்ளான அர்த்கங்களினால் ஸௌம்யமான திருமுகமண்டலத்தை யுடையவர்களாய் ஆத்ம குணங்களாகிற பூஷணங்களாலே பூஷிதராகப் பெற்றவர்கள். கோபிசன் கண்ணனிடத்திலே பேறு பெற்றாப்போலே சிஷ்யர்கள் ஆசார்ய ஸந்நிதியிலே பேறு பெற்றார்களென்க. இங்ஙனே சுருக்கமான வுரை வழிகாட்டியாகக் கெரள்ளத்தக்கது.

திருப்பாவையின் ஸ்வாபதேசார்த்த ஸ்வாஸ்யமிங்ஙனே யிருக்குமென்று காட்டுதற்காக ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணாங்குராசாரியர் எழுதிய கோதைதமிழ்ச்சுவையமுதம் முற்றிற்று.